

Kirsty Greenwood
HOLTOMIGLAN-HOLTODIGLAN

KIRSTY
GREENWOOD

Holtomiglan- holtodiglan



GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Love of My Afterlife

Copyright © 2024 Novelicious Books Ltd.

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

ISBN 978 963 452 948 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

*A kishúgomnak, Nicnek, aki igaz barát jóban-rosszban.
Soha nem lesz nála vakmerőbb és pajkosabb cinkostársam.*

Első fejezet

Az nem lehet, hogy így fogok meghalni.

Tényleg, de *tényleg* nem!

Természetesen tisztában vagyok vele, hogy nem mindenkinek adatik meg az a lehetőség, mint az öreg hölgynek a *Titanic*-ban, hogy egy kellemes álomban lebegjen át a túlvilágra, miközben arra emlékszik vissza, ahogy a csúcsmórában lévő Leonardo DiCaprióval szerelmeskedik – ami jelentősen enyhíti a csapást, hogy meg kell halnia. Na de hogy megfulladjak huszonhét évesen, mert a torkomon akadt valami? Delphie, ezt ne!

Miközben levegő után kapkodok, az agyam képtelen bármilyen megoldást találni, amivel megmenthetném magam ettől a szörnyűségtől. Inkább csak a rémisztő körülményekre összpontosít, melyeknek köszönhetően ebbe a helyzetbe kerültem.

Először is, egy hamburgerfalatkától fuldoklom.

Még csak nem is valami prémium vagy házi készítésű hamburgerről van szó, hanem egy olcsó, mikróban felmelegíthető változatról, amit munka után szereztem be a sarki kisboltban. Aztán arra gondolok, milyen ruha van rajtam: egy uborkazöld zokni és a legócskább hálóingem, egy agyonmosott, kinyúlt borzalom, aminek az elején egy szélesen mosolygó csillagot ábrázoló rajz virít, RAGYOGJ, KISCSILLAG! felirattal. A tévén egy megállított filmkocka *A Tinder-csaló* című dokumentumfilmből, amit néztem; a laptopomon a legutóbbi Google-keresés eredményei – az iránt érdeklődtem, hogy valódi húsból készülnek-e a mikróban melegíthető burgerek.

Vajon ki fog rám találni ebben az állapotban? Az utálatos alsó szomszédom, Cooper (aki nyilván gúnyosan vigyorog majd, amikor meglátja a hálóingemet)? A rendőrség? Átkutatják a holmimat, keresve az esetleges idegenkezűségekre utaló nyomokat? Hát, nehéz dolguk lesz, ha találni akarnak valakit, akinek lehetett volna indítéka, mivel összesen három embert ismerek közelebről egész Londonban: Leanne-t meg az anyját, Jant a gyógyszertárból, ahol dolgozom, továbbá az öreg Mr. Yoont, aki a közvetlen szomszédom.

Ó, te jó ég, mi lesz, ha Mr. Yoon talál rám?! Ez nem történhet meg – túl gyenge a szíve, hogy kibírjon egy ilyen megrázó élményt. Drága Mr. Yoon! Ha én eltávoztam, nem lesz senki, aki ellenőrizzé, hogy rendesen elnyomta-e a cigarettáját elalvás előtt. És ki fog neki reggelit csinálni, hogy ne csak azt az unalmas, állott, kartonpapírízű, teljes kiőrlésű kukoricapelyhet egye mindig?

Erőre kapok a gondolattól, ahogy Mr. Yoon bánatosan bámul a gabonapelyhes dobozba. A rozoga konyhaszék fölé hajolok, és teljes erőből rávetem magam, hogy megpróbáljak önmagamon segíteni a Heimlich-fogással. Egyszer láttam a *Szex és New York* egyik részében, hogy Miranda ezt csinálta, és ő életben is maradt. Kissé megrázta a tapasztalat, de érzelmileg erősebb is lett tőle.

Újra meg újra odacsapom a testem a rekeszizom táján a széktámlához. Aztán összekulcsolom a két kezemet, és jó erősen gyomron vágom magam. Aú! Semmi. Vajon jó helyre ütöttem? Megismétlem, most kicsivel lejjebb. Aztán megint, most feljebb. Nem válik be. Ez a darabka zsömle és valószínűleg nem is valódi hús megakadt a nyelőcsövemben, és az az érzésem, ott is akar maradni. A francba!

Ide-oda rohangálok aprócska nappalim egyik sarkától a másikig, hátha találok valamit, ami segíthet. Talán

az imádott Broad City baseballsapkám, amely ott lóg egy akasztón a bejárati ajtón? Hasznavehetetlen. Egy doboz felbontatlan Blackwing márkájú ceruza a konyhapulton? Ne már, Delphie! A tekintetem megakad a telefonomon, amely kikandikál a kanapé egyik párnája alól. Felkapom, hogy hívjam a mentőket, de annyira remeg a kezem, hogy nem sikerül megragadnom. A telefon a földre pottyán, és becsúszik a tévéállvány alá, ahol jó társaságra talál a porcicák és egy doboz antidepresszáns között, amit még a múlt hónapban ejtettem oda, de nem igazán jutottam el odáig, hogy ki is szedjem.

Hörgő hangot adok ki. A látómezőm szélénél kezd minden elsötétedni. A nyelvem furcsa, súlyosnak érződik, és mintha kilógna a számból. Kilóg a nyelvem? A térdem megroggyan, és teátrálisan a földre roskadok. A fejem nagyot koppan a finom, puha csíkos szőnyegen, amire három hónapig spóroltam.

Jaj, istenem!

Azt hiszem... azt hiszem, ez már *az*?

A nagy finálé.

Lejárt a szavatosságom.

Itt a Vég.

Itt nyugszik Delphie Denise Bookham.

Úgy halt meg, ahogy élt: egyedül, összezavarodva, és kissé slamposan.

– Nyisd ki szépen a szemed...! Ez az. Ideje felébredni...
Á, meg is van! Helló, kislány!

Az idegen női hang enyhén dallamos, ír kiejtéssel beszél. Kinyílik a szemem. A nő megszállottan mosolyog rám, kicsi, fitos orra alig pár centire van az enyémtől. Szemügyre veszem: göndör, aranyszőke fürtjei lófarokba összefogva,

divatos, aranykeretes szemüveget visel, ami mögött kétszer akkorának látszik komoly, zöld szeme, amivel leplezetlenül megbámul. Narancssárga rúzsa kissé rákenődött nagy fogaira. Az alsó és a felső fogsora is kilátszik, mivel, mint említettem, mániákusan vigyorog. Szorosan becsukom a szemem, aztán újból kinyitom, és kétségbeesetten próbálok rájönni, hol vagyok. Azonnal idegesség fog el, amikor rádöbbenek, nem a lakásomban vagyok, ahol többnyire mindig tartózkodom, hanem egy idegen műanyag széken ülök, a lábamat egy virágos huzatú zsámolyra felpolcolva, mint egy nagymama.

Vajon hol lehetek?

Valahonnan, meghatározhatatlan irányból Bobby McFerrin dala szól, a *Don't Worry, Be Happy*, kísértetiesen, álomszerűen visszhangozva. Nagyra kerekedett szemmel felmérem magam körül a helyiséget: a falak halványkékre vannak festve, előttem világoszöld mosógépek sorakoznak, mindegyik zúg és forog, egyenletes időközökben meleg levendulaillatot pöfögnek ki. Várjunk csak! Ez egy mosoda? Mégis mi a fenét keresek egy *mosodában*? Hogy kerültem ide? És *mikor*?

A mosógépek fölött észreveszek egy nagy, bekeretezett fotót, amin a szemüveges nő látható. Mindkét hüvelykujját lelkesen felemeli, a mosolya úgy sziporkázik, mint egy szépségverseny győzteséé. A tekintetem visszasiklik a képről a valódi változatra, aki ott guggol a székem mellett. Úgy ragyog, mintha nem is lehetne boldogabb amiatt, hogy lát. Aztán felmutatja mindkét hüvelykujját, pontosan úgy, ahogy a képen.

Ki ez? És hol vagyok?

– Ööö... – nyögök fel.

Az agyamat elborítja a pánik, és nem hajlandó segíteni, hogy hangosan is meg tudjam fogalmazni a kérdésimet.

– Ügyes, mi? – A nő elvigyorodik. – Egy mosodától senki nem ijed meg. Jó ötletnek tűnt, hogy egy ilyen, objektív szempontból nézve rémisztő pillanatot a legmegnyugtatóbb környezetbe helyezzünk, amit csak el tudok képzelni. És ez az: egy olyan előcsarnok, ami úgy fest, mint egy barátságos kis mosoda! Amikor még fiatalabb voltam, és egy kicsit úgy éreztem, hogy „Jaj, az élet olyan nehéz, bla-bla-bla...”, akkor mindig lementem a közelben lévő önkiszolgáló mosodába, és órákon át csak néztem, ahogy forognak a ruhák körbe-körbe. Az a finom virágillat, a hangos vízcsobogás... Annyira megnyugtató, nem gondolod?

Összerezzenek, amikor a nő felugrik a guggolásból, és a karját büszkén széttárva körbemutat a helyiségben, mintha egy vetélkedő házigazdája lenne, aki épp bemutatja a menő fődíjat.

– A falak halványkékje olyan, mint az égbolt közvetlenül naplemente előtt, június utolsó hetében. Egy örökkévalóságba telt, mire rátaláltam a megfelelő színárnyalatra. Ezt a színt „Dehidratált liba”-nak hívják, és kilencvenkető óta nem gyártják. De ismerek egy fickót, aki ismer egy nőt, aki ismer egy pasast, aki ismerte a megfelelő embert, és végül sikerült beszereznem. – Összeszorítja az ajkát, a mustársárga kezeslábas a zsebébe mélyeszi a kezét, és finoman hintázik egyik oldalról a másikra. – A Feljebbvalók elég nyomatékosan kijelentették, hogy inkább valami letisztultabb, *professzionálisabb* esztétikai megoldást szeretnének, de én közöltem velük, hogy „Nem várhatjátok el tőlem, hogy elsőrangú Túlvilági Terapeuta legyek, ha nem adtok teljes önállóságot abban, milyen környezetben szeretném az elhunytak terápiáját lefolytatni”. Ugyan már... Idióták. Mindenhol idióták vannak! De ez egy pompás árnyalat, nem igaz? – Felbámul a falra, boldogan sóhajt egyet, és az alsó ajkába harap, amitől még

több rúzs kenődik a fogára. – És ahogy változik a fény, úgy változik vele a szín is. Néha pasztell lilásszürke, néha farmerkék. Mint Jamie Fraser szeme. Tudod, ki Jamie Fraser? Az *Outlander* könyvsorozatból? Micsoda fergeteges sztori! A tíz kedvenc romantikus hősöm között van. Talán az öt kedvencben is. Vagy akár a...

– Az *elhunytak terápiáját*...? – sikerül végre közbevágnom.

– Ó, igen... Meghaltál, szívem. Sajnálom. – Bátorítóan megdörzsölgeti a vállamat.

– Micsoda? Nem... én... most álmodom?

Próbálok rákényszeríteni az agyamat, hogy felébredjen. Ez a legfurább álmom, ami valaha is volt, pedig egyszer azt álmodtam, hogy küszködő fodrászszalonon van, amit Tekergővel vezetek a *Susi és Tekergő*ből.

– Megfulladtál, emlékszel? – folytatja a csacsogó nő. – Egy mikrózható hamburgertől. Egyébként valódi húsból készülnek. Száz százalék marhahús, vagy mondjam úgy, hogy *boeuf*? Nemrég elkezdtem franciául tanulni, amikor volt egy kis szabadidőm a kliensek között. Na, nem mintha unatkoznék, vagy ilyesmi. Nem igazán. Hogy mehetnének-e kicsit tempósabban is a dolgok? – Megvonja sima, le barnult vállát, és kissé elhúzza a száját. – Igen, persze. De gondolom, még mindig jobb, ha lassan, de folyamatosan áramlanak be a Halottak, mintha tömegével rontanának rám.

Halottak?

A gyomrom görcsbe rándul, ahogy hirtelen bevillan, ami a lakásban történt. A fuldoklás. A torkomra szorítottam a kezemet, és levegő után kezdek kapkodni.

– Ó, nincs semmi baj! Teljesen rendben vagy – nyugtat meg a nő, és ismét leguggol mellém, hogy szemmagasságban legyen. – Minden testi fájdalom és baj azonnal elmúlik, ahogy megérkezel ide. De az érzelmi átmenet az élőlől a nem élőbe... az problémás tud lenni. Ezért vagyok itt én.

Merrittnek hívnak, huszonnyolc éves vagyok, és örökké annyi leszek, a legnagyobb kedvenceim a curry és a romantikus regények, mindkettőben a csípőset és fűszereset szeretem. Engem jelöltek ki a Túlvilági Terapeutának.

Kézet nyújt, és észreveszem, hogy minden ujján feltűnő gyűrűt visel. Az egyikén egy vintage kinézetű gyémántróza csillog, a másikon vastag, fekete zománcozott koponya és lábszárcsontok, rubinnal kirakva. A hüvelykujján egy ezüstgyűrű, amelybe a FÉLIG REMÉNY, FÉLIG GYÖTRELEM felirat van belevésve. Mintha beletűrt volna egy talált tárgyakat gyűjtő dobozba, és taláalomra kihúzott volna ezt-azt belőle. Csak bámulok, miközben felkapja bágyadt kezemet a szék karfájáról, ahol lóg, és olyan lelkesen meg-
rázza, hogy előre-hátra dülöngélek tőle a széken.

– Az én dolgom, hogy gondoskodjak róla, hogy beilleszkedj, hogy ne rémülj meg túlságosan, válaszolok minden kérdésedre, satöbbi, satöbbi. Ezentúl én leszek a fő kapcsolattartód. Jól hangzik? *Oui*?

Nem. Egyáltalán nem hangzik jól. *Non*.

– Ne aggódj, remekül értem a dolgomat! – folytatja vidáman Merritt. – Úgy hat hónappal a halálom után kezdtem az Örökkévalóságban – így hívjuk ezt a helyet. Most én vagyok a legfiatalabb nő, aki teljes jogú Túlvilági Terapeuta kinevezést kapott. A többiek leginkább öreg papik, a hatvanas-hetvenes éveikben járnak, de azt hiszem, én természetes affinitást mutattam erre a feladatra. Ráadásul rohadtul ambiciózus is vagyok.

– Segítség! – suttogom.

– A többi terapeutának egy kicsit se tetszik, hogy egy szexi fiatal nő ekkora hullámokat kavar. Elcsaklizzák előlem a beérkező Halottakat, mielőtt én rájuk tehetném a kezem. – Egy pillanatra lenéz a lábára. Észreveszem, hogy meztláb van, a körmei a Coca-Cola emblémájára emlékeztetnek.

teő pirosra vannak lakkozva. – Bármelyiküket lepipálnám, ha rendes esélyt kapnék – motyogja komoran. – Mindegy, nem akarlak ezzel untatni. A lényeg az, hogy ketten ezek közül a vén trottyok közül épp az éves szabadságukat töltik, úgylágy nem volt esélyük elcsaklizni téged az orrom elől! Egész héten te vagy az első beérkező kliensem. Nekem ez *hurrá!*, neked persze inkább *brüühüü*. De nekem remek.

Ostobán bámulok, miközben Merritt átvonul a helyiség túlsó oldalán nyíló ajtóhoz, és a mutatóujjával hívogatva int, hogy kövessem.

– Hová... hová megyünk? – kérdezem, és az egész testem annyira remeg, hogy a szavak olyan vibratóban hagyják el számat, mintha én lennék Jessie J.

– Természetesen az irodámba. Nem folytathatom le a felvételeket itt az előcsarnokban, ugyebár? Mi van, ha beérkezik egy újabb Halott, miközben épp a legbizalmasabb kérdéseket teszem fel neked? Kínos lenne. És ha van valami, amit az emberek mindig is mondtak rólam még a Földön, az az, hogy roppant professzionális vagyok. A titoktartás az első. Ne félj! *I got you Babe* – éneklí Chert utánzó hangon.

Merritt kinyitja az ajtót, és kissé megvigasztalódva fedezem fel, hogy egy nagyon szép, aránylag normálisnak tűnő irodába lépünk be. Mindenhol gyertyák, a lángok meleg, rózsaszín fényben pislákolnak. A szoba közepén egy üvegből készült íróasztal áll, tele mindenféle tárgyakkal. Van három pompásan zöldellő szobanövény, egy japán integető macska, és egy írószertartó, ami üres, mert a tollak, amiknek benne kellene lenniük, szanaszét szórva hevernek az íróasztalon. A távolabbi falnál egy mennyezetig érő könyvespolc áll, telezsúfolva könyvekkel, a szívárvány minden színében játszik a gerincük. Úgy tűnik, kivétel nélkül mindegyik romantikus regény, olyan címeikkel, mint *Házassági ajánlat*, *Örökké a tiéd Devonban* és *Menyasszony ren-*

delésre. Merritt látja, hogy a könyveket nézegetem, és kihúz egyet – egy szép, vászonkötésű Jane Austen-kötet: a *Meggyőző érvok*. A melléhez szorítja, és mennyei boldogsággal lehunyja a szemét, mintha egy kölyökkutyát dédelgetne.

– Nyugodtan kölcsönkérheted bármelyiket, ha szeretnéd – mondja, aztán visszacsúsztatja a könyvet a helyére, és szeretetteljesen végighúzza az ujját a mellette lévő kötetek gerincén.

– Ööö... köszönöm.

Merritt beleszimatol a levegőbe, aztán nagyot fújva kilélegez.

– Rózsa és fekete ribizli. A jellegzetes illatom. – Egy pislákoló fehér gyertyára mutat, amely egy kis faasztalon áll. – Csodás, nem? Van egy Diptyque bolt itt az Örökkévalóságban. *C'est magnifique!* Neked is kell találnunk egy saját illatot! Fogadni mernék, hogy az a fajta lány vagy, aki a loncot szereti, igazam van? Hajlamos vagy az önvizsgálatra, érzékeny szív, és gazdag belső világ... A felszín alatt forrongó szenvedély.

Pislogok. Mi a franc folyik itt? Mi ez a hely?

Merritt jóindulatúan rám mosolyog.

– Oké, látom, hogy össze vagy zavarodva, ami teljes mértékben érthető. Őrült helyzet ez, tudom. Amikor én ideérkeztem, szó szerint elhánytam magam. Mi lenne, ha leülnél, és kicsit megpihennél?

Egy fehér bőrhuzatú forgószékre int, amely az íróasztal előtt áll, aztán mielőtt megpihenhetnék, határozott mozdulattal tapsol egyet.

– Rendben! Nagyszerű. – Felkap egy írótablát az asztaláról, és átfutja a rácsíptetett papírt. – Az első kérdés... Szeretnéd látni, ahogy egy szempillantás alatt lejátszódik előtted az egész életed?

– Ööö... tessék? – A fogaim vacogni kezdenek.

– Mondom: szeretnéd látni, ahogy egy szempillantás alatt lejátszódik előtted az egész életed? Ezt a szolgáltatást régebben nem ajánlottuk fel, de a hollywoodi filmek alapján valahogy az emberek azt gondolják, hogy amikor meghalnak, leperreg előttük az egész életük. Habár szeretem a jól bejáratott kliséket, ez az elképzelés nem a valóságon alapszik. Volt emiatt néhány panasz elégedetlen Halottaktól, úgyhogy végül bevezettük. Kérheted, ha akarod. Kizárólag tőled függ, nem erőltetjük.

Borzongás fut át rajtam. Miért van itt ilyen hideg? Megpillantok egy bolyhos takarót egy másik szék háttámlájára terítve. Felkapom, a vállamra terítem, és összefogom az állam alatt.

– Szóval... kéred vagy nem? – ismétli meg a kérdést Merritt, és az írótabla hátulját kocogtatja a körmével.

– Én... ööö... – nyögöm a takaró csücskét szorongatva. – Most hazamehetnék?

Merritt könnyedén felsóhajt.

– Akkor mondjuk, hogy igen, szeretnéd az élettelenpergetős filmet? Ez az egyetlen esélyed, ha látni akarod. Ha most nem mutatom meg, és később rájössz, hogy mégis akartad volna, akkor valószínűleg rám fogsz neheztelni, és nem lenne jó, ha így kezdenénk az örökké tartó barátságunkat.

Tátott szájjal nézem, ahogy Merritt eltűnik egy nagy szekrény ajtaja mögött, ahonnan előtol egy fehérre festett, fémkerekes kocsit, amin egy nagy méretű, szürke, kilencvenes évekbeli tévékészülék meg egy DVD-lejátszó áll.

– Nem tart sokáig – mondja. – Csak néhány klipet mutatunk, a legfontosabbnak tűnő jeleneteket, különben dögunalom lenne az egész, és habár technikai szempontból az egész Örökkévalóság a rendelkezésünkre áll, kinek van ideje ennyi köldökbámulásra? Úgyis az van, hogy ami megtörtént, az megtörtént.

Csak meredten bámulok, Merritt pedig lenyomja a lejátszógombot. Már berakta a DVD-t? Vagy nem is igazi a lejátszó? Teljesen össze vagyok zavarodva.

– Akkor tessék! – kiált fel Merritt. – Delphie Denise Bookham, ez volt... AZ ÉLETED!

Második fejezet

Stevie Wonder *Isn't She Lovely* című számára elindul a videó, egy, az idillikus gyerekkorom pillanataiból összeállított csodálatos montázssal. Ez még jóval azelőtt volt, ahogy apa megunt és otthagyt minket, mielőtt Anyának lett egy új barátja, aztán pedig elment, hogy csatlakozzon egy texasi művész-kommunához. Pillanatok azokból az időkből, amikor az életem még szinte tökéletes volt.

Valósággal iszom magamba a jeleneteket, és hirtelen rémület fog el, nehogy egyetlen apró részletet is kihagyjak. Ahogy hárman együtt cigánykerekezünk és hempergünk a százszorszépekkel teli mezőn a hosszú fűben, összebújunk vasárnap reggel, kitalált tengeri szörnyeket rajzolgatunk, táncolunk az ágyon Aretha Franklin zenéjére... Ott van anya, amikor megengedte, hogy kipróbáljam a cseresznyeízű szájfényét, és kacag, ahogy rögtön lenyalom az egészet a számról, és kérek még. Ott vagyok a születésnap zsúrokon, körbevéve a többi gyerekkel, ragyogó szemmel, huncut arccal nevetek, és be nem áll a szám. Néhány jelenetben szerepel Gen is, a legjobb gyerekkori barátnőm, átkaroljuk egymást, és pajkosan kuncogunk valami rég elfeledett csínyen. Elfordítom a tekintetemet a képernyőről. Szégyen és szomorúság suhan át rajtam.

– Istenem! – szólal meg Merritt, a szívére szorítva a kezét. – És én még azt hittem, én vagyok a dilinyós, na de te aztán! Cuki vagy.

Ezután Celine Dion *All By Myself* című dala csendül fel, és a videón egy olyan klip következik, ahol egyedül

üldögélek otthon az étkezőasztalnál – abban a lakásban, ahol most is lakom, Nyugat-Londonban. Óvatosan képeket vagdosok ki a tévéújságból, és kollázsba rendezem őket. Akkoriban azt gondoltam, szuper menőek és művésziek a képkollázsaim, de most már látom, hogy elég furára sikeredtek.

Rendelkezem egy esetlen tinédzser minden külső jegyével: pattanások, vastag szódásüveg-szemüveg, fogszabályzó, és az egyik fülemből egy vattadarab lóg ki, mert állandó fülgyulladásal küzdöttem, amitől nem tudtam megszabadulni. A jelenetek egymásba olvadnak: a konyhaasztalnál ülök, és kollázsokat készítek, szappanoperasztrárokra rajzolgotok, fintorgok, ahogy fülcseppeket cseppentek a fülembé, este lefekszem, így telik egyik este a másik után.

– Ez szomorú – csóválja meg a fejét Merritt.

Igaza van. Szomorú látvány. Akkoriban nem éreztem szomorúnak, amikor egyedül rajzolgattam és kollázsokat csináltam. Vagy mégis?

A videón a Bayswater gimiben töltött időszak következik. Lerázom a vállamról a puha takarót, mert az egész testemet azonnal forróság önti el. A tarkóm lüktetni kezd.

– Ennél a résznél nem tekerhetnénk előre? – kérdezem, tudván, hogy ebből az időből csak és kizárólag rossz emlékeim vannak. Még mostanában is néha ébren fekszem éjszakánként miattuk.

– Sajnos nem – feleli Merritt. – Ha beindítottuk, végig kell játszani.

A mellkasom összeszorul, amikor a képen felvillan a tizenöt éves kori önmagam. Az arcbőröm már kitisztult. A szódásüveg-szemüveget felváltotta valami vékonyabb lencsésű, és a fogszabályzó sikeresen kiegyenesítette az összevissza álló fogaimat. Hullámos vörös hajam sátor-

ként hullik a vállamra, csinosan fest a Bayswater gimnázium sötétzöld iskolai egyenruhájával.

Az üres osztályteremben rajzolgatok egyedül, és néha harapok egyet a sajtos szendvicsből, amit magamnak készítettem aznap reggel. Aztán megjelenik ő. Gen Hartley. A gyerekkori legjobb barátnőm. A lány, akit régen a legjobban szerettem. Aki nagyjából minden későbbi traumám legfőbb forrása lett. Beront az osztályterembe a barátja, Ryan Sweeting kíséretében. Szinte komikus, hogy mennyire klisészerűen festenek: Gen a csillogó függönyként a hátára omló szőke hajával, vastag kék szempillafestékekkel, aprócska miniszoknyában. Ryan jóképű és magas a korához képest, az iskola rögbicsapatának mezét viseli, szőke haja egészen rövidre van nyírva. Ha egy tinifilmbe lennék, azonnal látni lehetne rajtuk, hogy ők a gonosz szereplők, bár most a videón kisebbnek látom őket, mint annak idején. Akkoriban óriásként tornyosultak fölém.

– Hé, Delphie! – szólít meg negédesen Gen, odasétál mellém, és két kézzel az asztalomra támaszkodik. Ryan követi, és mindkét karjával átfogja a derekát. Gen rám mosolyog. – Nekem és Ryannek lenne egy kérdésünk, és azt reméltük, tudsz segíteni.

– Persze – felelem készségesen, leteszem a ceruzát, és egy mosollyal feljebb tolom az orromon a szemüveget. – A kémiadolgozattal kapcsolatban? Nem lesz könnyű, de szívesen segítek, ha kell. Kölcsön akarjátok kérni a jegyzeteimet?

Gen felnevet, élesen csilingel a hangja, mint a xilofon.

– Nem, Delphie. A kérdésünk az, hogy miért ilyen... ilyen UNDI a hajad. – Belemarkol a hajamba. Az arcomon látszik a sokk. – De komolyan, olyan, mintha acélgyapottól lenne. Soha nem használsz hajbalzsamot?

A szemem megtelik könnyekkel, miközben Ryan átme-
gy az asztal másik oldalára, és durván a hajamba túr.

– Igazad van – mondja, és megtörli a kezét a farmer-
jában, mintha piszkos lenne. – Olyan, mint a fanszörzet.

Gen kárörvendően, visítva felkacag. Felugrom a pad-
ból, ám a mozdulattal a rajzom a padlóra hull. Gyorsan
fel akarom kapni, de Ryan megelőz. Vet egy pillantást a
képre, és gonosz vigyor ül ki az arcára.

– Ó, te jó ég!

– Add vissza! – odanyúlok, hogy kikapjam a kezéből,
de Ryan magasra emelve lobogtatja.

Gen felszisszen, és kikapja a kezéből.

– Ez nem Mr. Taylor? Te lerajzoltad Mr. Taylort? Bele
vagy zúgva?

Emlékszem, hogy akkor azt gondoltam, bárcsak jobban
tudnék hazudni, de a piruló arcom elárul. Persze hogy bele
voltam zúgva a rajztanárba! Ahogy az összes lány. Cso-
dásan nézett ki, ragyogó kék szemével és karamellszínű,
rövidre nyírt hajával. Kedves is volt, mindig ráért beszél-
getni velem a kompozícióról és az árnyékolásról, és arról,
hogy milyen fontos, hogy mindennap használjuk a kreatív
képességeinket, amit korábban senkitől nem hallottam.

– Igen! Olyan vörös lett, mint a rák! Kefélni akar Mr.
Taylорral. Azt akarja, hogy megkefélje, aztán lerajzolja
meztelenül a kilógó micsodájával.

Csak nézem a videót Merritt irodai forgószekéből, és a
szívem hevesen ver, pont úgy, ahogy akkor régen.

– Ugyan! Soha senki nem fogja megkefélni Delphie-t –
vigyorog Ryan. – Jézusom, ahhoz nagyon kétségbeesett-
nek kellene lenni.

– Igen, valószínűleg örökre szűz marad – teszi hoz-
zá Gen.

– Visszakaphatnám a rajzomat?

– Holnap visszakaphatod – közli Gen, és Ryannel kísértálnak az osztályból.

– Kérlek, ne mutassátok meg senkinek! – kiáltok Gen után, a könnyek kibuggyannak a szememből, és végigfoly-
nak az arcomon.

– Megígérem, hogy nem fogom! – kiáltja vissza Gen éneklő hangon, és összehajtja a papírlapot, épp Mr. Taylor homlokánál.

Merritt levegő után kap, és lenyomja a „szünet” gombot.

– Jaj, ne! Direkt megmutatta mindenkinek, ugye?

Bólintok, ahogy feltör bennem az emlék. Teleplakátolták az iskola összes folyosóját a Mr. Taylorról készült rajz fénymásolatával. A szégyen, ahogy mindenki rajtam nevetett... Szomorú is voltam, mert Mr. Taylornak olyan kínos volt az egész, hogy ezután soha többé nem beszélgettem velem művészetéről, a szigorúan vett tananyagon kívül.

– Hát ez szar ügy – jegyzi meg Merritt, aztán lelkesen folytatja a lejáttszást, mintha csak valami tévésorozatot nézne, egyik részt a másik után.

A videón újabb jelenetek következnek Gennel és Ryannel, akiket az egész iskola „álompárként” emlegetett. Egyre gyakrabban kínoztak: rágógumit ragasztottak a hajamba, strébernek neveztek, rávették a többieket, hogy fordítsanak nekem hátat, ha arra megyek. Gondoskodtak róla, hogy mindenki tisztában legyen vele, hogy ha velem barátkozik, akkor keresztet vethet a saját népszerűségére.

Ott vagyok, ahogy elbújok a legfelső emeleti mosdóban, egy almát rágcsálok, és az ajtót bámulom, éberem figyelve, hogy nem közeledik-e valaki. Nagyot nyelek.

– Eleget láttam – mondom határozottan. – Kapcsold ki! – Tizenhat éves korom óta nem sírtam, és nem most akarom elkezdni. – Komolyan mondom. Elég volt. A rohadt életbe, kapcsold már ki!

– De hát ezután már csak jobb lehet, nem? – kérdezi kedvesen Merritt. – Már csak pár perc van hátra.

Az ajkamba harapok, és végignézem, ahogy felnötté válok. A videón átúszik a kép a monotonul ismétlődő napokba, amikor csendesen dolgozom a gyógyszertárban, esténként a kanapén heverészve tévét nézek, vagy az interneten böngések. Minden nap annyira egyformán telik, hogy meg sem lehet különböztetni egymástól a hónapokat. A videó egy rendkívül előnytelen képpel végződik, amikor is extra nagyra tátom a számat, hogy beleharapjak a gyilkos hamburgerbe.

– Juj! – motyogja Merritt. Kikapcsolja a tévét, és visszatolja a kerek kocsit a szekrénybe. – Hát, elmondhatjuk, hogy nem lett jobb. Az összes napod teljesen egyformának tűnt. Annyira magányos voltál...

Felszegem az állam.

– Ez az én döntésem volt. Egyedül voltam, igen, de nem voltam magányos. Egyáltalán nem. Olyan vagyok, mint az óriáspandák. Azok is élnek a világukat egyedül.

– Hát nekem nem úgy tűntél, mintha aki *éli a világát*, szívem.

– És Mr. Yoon nem is szerepelt a videóban – tiltakozom. – Gyakorlatilag mindennap együtt szoktunk reggelizni. Lehet, hogy soha nem szól hozzám, de néha ír kis üzeneteket, úgyhogy...

Merritt leül az íróasztalához, és elgondolkozva megtámasztja az állát sátorként összeillesztett ujjain.

– Nem láttuk, hogy lett volna barátod, akár fiú, akár lány, Delphie. Vagy akár csak egy rövid kis flört. Soha nem...? – Elhallgat, és felvonja a szemöldökét.

Ideges ciccegő hangot adok ki. Ez a nő tényleg kezd az idegeimre menni.

– Ha úgy érted, soha nem szexeltem-e, hát nem. Az embernek lehet kielégítő élete szex nélkül is. – Összefo-

nom magam előtt a karomat. Igen, az életem nem tűnt túl kielégítőnek ezen a filmen, de nyilván rosszul vágták össze. Kihagyták a kellemes részeket Mr. Yoonnal, és azt, amikor egyedül elutaztam Görögországba, ami tényleg csodás volt. Eszükbe se jutott belevenni, milyen pompás a kilátás a nappalim ablakából, és hogy mekkora örömöm telik benne, ha kinézhetek, és figyelhetem, ahogy változnak az évszakok.

– El sem tudom képzelni, milyen elégedettséget találhat valaki a szex nélküli életben, mivel én irtó nagy ribanc voltam, amíg éltem. Szuper volt. Irtóra sajnállak.

A bosszúság szikrája, amit gyakran érzek, ha más emberekkel kell találkoznom, lángra lobbantja a dühömet.

– Nincs szükségem a sajnálatodra. És főleg nem ebből az okból.

Merritt feláll, megkerüli az íróasztalt, és leül a szélére, a térdünk majdnem összeér.

– Csókolóztál te már egyáltalán?

– Igen! Persze. Az egyetemen. Megcsókoltam egy Jonny Terry nevű srácot.

Azt már nem teszem hozzá, hogy totálisan borzalmas csók volt. Ügyetlen, kínos, a fogunk összekocant, és végig hangosan vette a levegőt az orrán keresztül. Aztán megtörölte a száját a pulóvere ujjába. Azóta nem vágytam rá túl lelkesen, hogy megismételjem az élményt.

– Szóval szűz vagy – mondja Merritt, inkább csak magának. – Huszonhét évesen. Speciális helyzet. Jaj, várjunk csak...! Ó, te jó ég, Delphine, szűz vagy...! – Lepillant az írotáblára. – És ráadásul vezetni se tudsz. Pont, mint a bombasiker tinivígjáték, a *Spinédzserek* egyik szereplője.

Ostobaságnak tűnik, amit mondani készülök, de úgy éreztem, ezen a ponton nincs más választásom, mert ezt már teljes mértékben elfogadhatatlannak tartottam.

– Beszélhetnék az egyik főnökkel?

Merritt vág egy grimaszt.

– Hú, igen... a Feljebbvalók mondták, hogy kicsit dolgoznom kéne azon, hogy tapintatosabb legyek. Sajnálom, drágám.

– Főnök – ismétlem meg.

– Ó, hidd el nekem, nem akarod, hogy idehívjam Ericet. Ő ugrik be, amíg a főnököm az éves szabadságát tölti. Rémes egy alak, nekem elhiheted. Egy igazi seggfej. És irtó dögös is, amitől csak még idegesítőbb leszel, de esküszöm, hogy ha hívom, meg fogod bánni, és azt kívánod, bár csak maradtál volna nálam. – Lehalkítja a hangját, úgy folytatja: – Egyszer hallottam, hogy azt mondja, nem szereti a kenyeret.

Vágok egy grimaszt. Ez az Eric tényleg nagy idióta lehet.

– Nézd, sajnálom, ha felzaklaltalak. Majd jobban próbálkozom. Tudod, kicsit kijöttem a gyakorlatból. De esküszöm, hogy sokkal, de sokkal jobb vagyok, mint Eric. Kérsz egy kekszet? Bocsánatkérésképpen.

Felsőhajtok. Persze hogy kérek kekszet. És tényleg inkább elkerülném, hogy találkoznom kelljen egy újabb ismeretlen emberrel.

Merritt kihúzza az íróasztala fiókját, és átad egy fóliába csomagolt kekszet. Kibontom és beleharapok. Ő is kibont egyet, és az egészet a szájába tömi, amitől úgy kiadagad az arca, mint egy mókus pofazacskója.

– Oké – mondja, miután befejezte a rágást. – Hajlandó lennél találkozni valakivel az egyik itteni társkereső-szolgáltatáson keresztül? Őszinte leszek, még bétatesztelés alatt áll, úgyhogy kissé akadozik, de tagja vagyok a kidolgozó csapatnak, úgyhogy szívesen bevennélek. Nem ártana még néhány lelkes jelentkező. *Örök szerelem* a neve. Hát nem cuki?

Lenyelem a kekszet.

– A túlvilágon is van társkereső iroda?

– A Halottaknak is vannak szükségleteik. És talán megmutathatjuk neked, mit hagytl ki. Akkor jelentkez? Milyen típus tetszik? Magas, átható kék szemekkel, mint Mr. Taylor, a rajztanár, ugye?

Azt hiszem, az a könnyedség borít ki, amivel azt mondja: *a Halottak*.

Halott vagyok.

Halott vagyok?!

Itt ragadtam ezzel a nőszeméllyel, és az összes energiával, ami belőle árad? Az örökkévalóságig?

Az egész testem megint remegni kezd.

Nem.

Nem, ez nem lehet!

Ki kell jutnom innen! Ez valami tévedés. Nem maradhatok ezen a helyen. Ezt nem tudom végigcsinálni.

A szívem a torkomban dobog. Felugrom a székről, és az iroda ajtaja felé rohanok. Csak van itt valaki más, akivel beszélhetek. Valaki, aki normális. Aki tényleg tud segíteni, hogy rájöjjek, mi folyik itt.

– Delphie, várj! Ne menj el! Jaj, ne, már megint...

Feltépem az ajtót, és kirontok a pszichotikus mosoda várótermébe, ahol rögtön beleütközöm egy gyönyörűséges, idegen pasi széles mellkasába.